

KLØVE

"Billede af en Drøm", skitser i jern og guld opsat på iskrystalvæg i Festsalen på Designmuseum Danmark, ved lanceringen af udstillingen.

INTRODUKTION TIL UDS STILLINGEN "BILLEDE AF EN DRØM", skitser i jern og guld Festsalen på Designmuseum Danmark. September 2019

Festsalen

Når jeg står her i det her hjørne af Festsalen falder mit blik på Jette Gemzøes vidunderlige gobeliner. Jeg kan genkalde mig, hvordan det gik som en løbeild gennem kunsthåndværkerkredsen, at det skulle blive en fra vores generation, som fik tildelt den store betydningsfulde opgave. De 4 gobeliner er blevet til i min tid, ligesom lysekronen er. Det er guldsmeden Arje Griegst, som har skabt den, ud af sit fachinerede univers, hvor alt kunne opstå på en måde, der lå udenfor tid og sted.

Netop her på Designmuseum Danmark

Jeg har glædet mig til, at lanceringen af denne udstilling kunne komme til at foregå på Designmuseum Danmark, og måske kan det undre hvorfor jeg ikke er blevet ude i Lyngby, sådan som det plejer at være? Men det er fordi dette hus indeholder essensen af dansk designhistorie. Kan I ikke mærke det, når I er indenfor i huset? Væggene står som murene i et gammelt slot, murer der har hørt/set så meget. For det har Designmuseets murer, som beskytter og omfavner de mest betydningsfulde klenodier: Willumsens familie vase, Bindsbøls skåle, René Laliques fabulerende smykkeunivers, Georg Jensen, Henning Koppel, Sten Ipsen, Lousie Hindsgavl, Bente Skjødtgaard. Vi har alle hver vores favoritter på nethinden, når tankerne falder på klenodier, og den store udstilling Creme de la Creme, der vare 2019 ud, handler jo netop om det.

Det er her der foretages indkøb i samtiden til Museets samling, og det er således et af de centrale steder i landet, hvor tidsånden indenfor design bliver defineret, så at sige næsten samtidig med, at værkerne bliver til. Flere af Jer, der er her til stede har klenodier liggende på en hylde et sted – ligesom jeg har.

Velkommen indenfor i min drømmeverden.

Jeg gerne vil fortælle om inspirationen, virkelysten og den glæde-og arbejdslykke, som dette projekt er blevet til under:

At få ideer handler om at tømme hovedet så der er plads, og give sig selv et øjeblik! Det kræver refleksion tid til eftertanke. Men for mig handler det også

om det af få lov til at være alene. Jeg har mange gange i mit liv taget afsted, for netop at få ro, og kommet hjem med ideer, som har haft kræfter i sig, nok til at række adskillige år ud i tiden. I slutfirserne var jeg fx i Venedig, hvor mødet med Peggy Guggenheims havelåge udført af Clair Falkenstein gav inspiration til adskillige års stjerneantssmykker. Det er ikke vigtigt at rejse langt bort, men væsentligt at der er fred, sådan som jeg fx fandt under et ophold på Langeland omkring årtusindeskiftet hvor vingeringene, vasebrocherne og de kongelige armringe opstod.

Vi ser og oplever hver dag myriader af indtryk. De har én farve i nuet, og kan have en helt anden nuance næste dag, fordi alting er i ufravigelig forandring: Dagene går, vejret skifter, jeg får gråt hår, men hver morgen står jeg op, og ser verden med den nye dags øjne.

Sådan tror jeg alle oplever det, og for enhver af os vil der i løbet af dagen være indtryk, en ytring eller en hændelse, som bliver ved med at dukke op. I min verden har en sen natstid ved en fjord i Tromsø sat sine spor, og det aftryk, som det efterlod, har fået mig til at tænke over netop det unikke øjeblik, hvor jeg så det under af iskrystaller, som voksede lige dér på gelænderet på broen, der førte ud i fjorden.

Det var i 2016, og siden da har tankerne kredset om at fortolke, det jeg så, samtidig med, at jeg tænker på, hvor længe vi mon kan være så heldige at se den eventyrverden af vand, der fryser til is, mens vi forbruger af klodens resurser. Guldsmeden kan ikke gøre meget ved de globale forandringer, men måske kan jeg, med mit ordløse sprog, skabe værker, som kan associere til eftertanke omkring netop den globale opvarmning, og derved erindre om, at vi skal være omsorgsfulde i vores handlinger – altid - hver dag.

IDEEN TIL UDS STILLINGEN – ISEN

En februar dag stod jeg på en bro og så ud over isen ved en fjord i Tromsø, højt oppe i Norge. Den sang, isen, som jeg husker det fra barn ved Furesøen. Det blev tidligt mørkt der oppe i det nordlige, og jeg boede ved den side af fjorden, hvor man om vinteren ikke kunne se solen i flere måneder. Havde jeg vidst det, så havde jeg måske forsøgt at finde et hus på den anden side af fjorden, hvor jeg hver dag kunne se, at de fik solen lige ind til sig. Men min daglige spadserertur gik til stedet mellem bjergene, hvor jeg kunne hilse på lyset.

På trægælænderet på den ene side af broen udfor huset, hvor jeg boede, voksede der de mest utrolige iskrystaller. De første dage jeg var der, gik jeg ud på broen for at nyde udsigten, stod og lænede mig op ad gælænderet. Jeg kunne høre, at jeg kom til at mase blomsterbedet, for næste morgen at kunne konstatere, at isbedet havde repareret sig selv lige der, hvor jeg havde lænet mig ind over. Men det var først når det blev mørkt, at det eventyrlige startede: Krystallernes lyste som om der var strøet diamanter ud over det hele. Det glimtede og det glitrede og lige der kunne jeg mærke storheden i synet af krystallerne. En morgenstund gik jeg i gang med skitserer i den tynde blomstertråd og oplevede hvilke muligheder der lå i ideen omkring iskrystallerne. Beslutningen om at benytte isblomsterne som et tema blev taget lige dér i 2016.

Ja, for øvrigt, hvorfor sad jeg overhovedet i Tromsø? Det var fordi vores min datter Kamma læste på universitet dér, og det var da også Kamma, som skulle komme forbi for at hente mig. Men inden vi forlod huset, gik vi begge ud til blomsterbedet – Kamma med pandelygte, og jeg med min telefon, og det billede, som I ser her bag mig på væggen, er taget den nat. Hver af iskrytsallernes sekskantede paraplyer var vel knap en centimeter, så billedet er forstørret ganske langt op. Jeg tænker ofte på, hvor stor betydning teknologien har i vores dagligdag, men her, er det næsten ikke til at fatte, at det var muligt – blot med et knips på en telefon, at få det præcise indtryk med sig hjem.

KLØVE

De iskrystaller, jeg fotograferede den sene time, er smeltet for længe siden, og myriader af nye unika-krystaller er vokset op overalt på jorden, uden at jeg har haft en chance for at fået øje på dem.

Udstillingen – processen

Udstillingen "Billede af en Drøm" er unik i forhold til alle andre projekter, jeg har lavet i mit liv, fordi ideen kredsede omkring skitserne. Jeg har alle dage lavet skitser i jerntråd, og ofte tænkt, at der var noget helt bedårende, nærmest fragilt ved det udtryk, som den allerførste tanke havde. Som fx ringen Kajak – her i skitse, og her i virkeligheden, som blev til dagen efter.

I dette projekt har jeg haft en ide lagret fra primo 2016, for først i starten af 2019 at sætte processen i gang, og det vel at mærke blot de fysiske omstændigheder omkring det, der skulle til, for at jeg kunne komme til at udføre projektet. På det tidspunkt beslutter jeg mig til at få tapetseret en væg i butikken med iskrystalbilledet, og beder Tyge Axel Holm om at lave 70 trææsker til det, der forhåbentligt skal komme, men som jeg ikke fysisk har rørt ved siden skitserne fra Tromsø. Hele denne opstartsproces tager indtil 1. juli, hvor jeg har bedt om orlov i alle sammenhænge, hvor jeg ellers er aktiv, for at give fuld ro til det, der nu skal til at ske. Kan I se det for Jer? En væg fuld af tomme kasser, og på værkstedet sad jeg på den lave gamle Georg Jensen stol. På bordet 3 tænger, tynd jerntråd og tynd guldtråd og en vilter buket fra den vildtvoksende new dawn.

Det har været, som at være i paradys, at sidde der med alle de timer foran sig jeg kunne ønske, og lade intuitionen regere med én. På en go' dag kunne jeg måske bringe ti tanker ud i livet, for næste dag at lave andre ti – lige til brokkassen. Længere henne i forløbet udviklede tilgangen til iskrystallerne sig, og de gode fra forleden blev lige pludseligt værdiløse. Sådan har det bølget frem og tilbage over de måneder, som det har taget at skabe disse 70 skitser.

Det blev således i år, at inspirationen fra isbedet blev ført ud i live og ind i noget, som ligner en virkelighed. Og dog, for i min verden er virkeligheden smykker, som man kan bære, have på og værker, der relaterer sig til kroppen. Jeg har alle dage bevidst stræbt efter at netop mine smykker skulle tilpasse sig kroppens anatomi, at de skulle være funktionelle, og at de skulle proportioneres til det individuelle menneske, som skulle bære dem i livet.

Men i dag - i denne sammenhæng er mit ærinde faktisk et andet. Det handler om, at jeg gerne vil byde alle indenfor i skabelsesprocessen, - i de sprøde øjeblikke, hvor selve ideen omsættes fra det jeg fysisk så til det tredimensionelle sprog, som er min verden. I de stille stunder, hvor skitserne opstod, løb tankerne frit, i flow og af og til løbsk. For når ideer skal defineres, vil der uvægerligt være nogle i grænselandet, som simpelthen ikke kan omsættes til fysiske smykker, og det er her, at "Billede af en Drøm" henter sin kraft: For skal tankerne altid omsættes til noget, der kan bruges – gås med – benyttes, bæres, være praktisk, kunne tages med på stranden, på bjerget, i haven, i supermarkedet – med til bryllup?

Det er det tankesæt, som har født de 70 skitser. De drømme du ser her, de kan ikke benyttes på samme måde som konventionelle smykker, i hvert fald ikke lige nu. For de er både billeder og ideer i proces. De er alle skabt i ganske tynd tråd – nogle i jern, og andre i guldtråd. Hver især bor de i en træ-æske, og tilsammen vil skitse og æske fremstå som et billede, der kan hægge på væggen eller stå på et bord. Når solen står op om morgenen vil den lyse ind på skitsen i æsken og tegne en let skygge på baggrunden i æsken. I løbet af dagen vil lyset forandre sig, og mens guld – eller jerntråden står ganske stille, vil dens tvillingskyggen gå på vandring og ændre udseende.

De 70 æsker, som drømmene bor i, er af bornholmsk kirsebærtræ og udført af møbelsnedker Tyge Axel Holm.

Udstillingen "Billede af en Drøm" vil efter lanceringen i dag kunne ses i mit guldsmederi fra d. 24. sep. og indtil d. 27. okt. 2019, blandt andet som en del af Københavns Guldsmedelaugs initiativ "Smykkernes By", som inspirerer den store skare af talentfulde smykkekunstnere i Storkøbenhavn til hver især at tænke nyt i deres individuelle butikker og værksteder. Dette sker i symbiose med af Lauget tildeler Sankt Loye Prisen til et unikt ungt talent på smykkescenen.

Du vil kunne erhverve de unikke billeder fra isvæggen her i forbindelse med lanceringen på Designmuseum Danmark eller efterfølgende i mit guldsmederi. Her kan udstillingen ses indtil d. 27. okt. 2019. Den "drøm" du måtte have erhvervet, vil kunne afhentes i mit fra d. 27. oktober.

Udstillingen Billede af en Drøm har med stor tak modtaget støtte fra Georg Jorck og Hustru Emma Jorck's Fond.

Jytte Kløve

Kongens Lyngby. 19. september 2019